

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 80.

Fjerde Sessions tredje Samling.

22de Møde.

Tirsdagen den 12te Juli.

(Fors.)

J. A. Hansen: Jeg hverken kan eller vil følge den ærede Rigsdagsmand paa alle de krogede Veie, som han er slaaet ind paa, for at gjøre Bemærkninger, som mig synes uden noget tilstgjet Resultat, ja, han søger endog til Aaret 1688, for at finde et Argument mod den nu gjældende Bestaaffenhed af Godseiernes Eiendomsret til Fæstegods, men det kunne vi jo vistnok overspringe. Jeg vilde hellere henvise ham til Landbolovgivningen fra Slutningen af det forrige Aarhundrede, for om han kunde finde Beviser for sin Mening i de Bestemmelser, der ere tagne; navnlig skulde jeg bede ham lægge Mærke til, at man der har discuteret om at affikke en bestemt Grænde for Indfæstningen og for Landgilden, og jeg vil bede ham see, om han derigennem kan komme til et Beviis for, at det er en uindskrænket Eiendomsret, Godseieren har. At der i en saadan gammel Lov kan findes bestemt, at den skal gjælde til evindelige Tider, eller at det skulde være evindelig Eiendom, har jeg heller ikke ventet at høre omtale af ham, thi han veed jo meget godt, at selv vor Kongelov var bestemt at skulle gjælde til evig Tid, men jeg troer dog, at han er En af dem, der have været glade ved at ophæve den, og jeg troer, at vi i denne Tid have været med at forandre saa Meget, der skulde have staaet evindeligt og evigt, at jeg ikke havde ventet paa dette Sted at høre et Beviis, hentet fra et saa gammelt Udtryk som evindeligt. Naar han har talt om, at denne Lov ikke var god i sine Enkeltheder, saa er jeg meget villig til at gaae ind paa denne Betragtning, men saa

havde jeg ventet, at den ærede Rigsdagsmand havde stillet Forslag til Forandringer i Enkelthederne, hvor han vilde have dem bedre; det har han ikke gjort, og vi kunne derfor nu idetmindste ikke komme til at forandre Lovens Enkeltheder, saa at det altsaa er frugtesløst, for Tiden at tale derom. Naar han har sagt, at Forholdet bedre kunde afløses paa en anden Maade, saa gjælder herom den samme Bemærkning; naat den ærede Rigsdagsmand er saa god at stille et Forslag, der indeholder en anden Afløsningsmaade, saa skal jeg med ham gaae ind paa en Undersøgelse om, hvorvidt den da af ham foreslaaede Maade er bedre eller ikke, og jeg forsikrer ham, at hvis den virkelig efter min Mening er bedre, saa skal jeg gaae ind paa den, men for Diebliffet har jeg ikke seet noget Forslag til at afløse Forholdet paa en anden Maade. Den ærede Rigsdagsmand har tidligere ganske rigtigt karakteriseret Forholdet; han har sagt, at Fæsteforholdet er et Hazardspil, hvori Godseieren altid til Slutning bliver den Bindende. Det er en meget bestemt Betegnelse af Fæsteforholdet, og jeg haaber, at den ærede Rigsdagsmand gjerne understøtter os i at faae dette Hazardspil, hvori den ene Part altid maa være den Bindende, hævet, men, om det er den rette Wei, bestandigt at opfaae Indvendinger imod det Foreliggende, uden selv at foreslaae noget Bedre, vil jeg henstille til ham; jeg troer ikke, at det er den rette Wei til snart at faae Ende paa dette Hazardspil. Hvorvidt en æret tidligere Folkethingsmand er enig med denne Lov i alle dens Paragrapher, det skal jeg slet ikke gaae ind paa; jeg har kun anført hans og en forhenværende Indenrigsministers Ord som Autoritet med Hensyn til Betragtningen af Bestaaffenheden af det hele Godsforhold i dets Almindelighed.